

Вічна сім'я Алонсо

Марісса Віддісон

Співробітник редакції церковних журналів
(Грунтується на справжніх подіях)

“Храм—це місце, де єднуються навік батьки і діти” (Збірник дитячих пісень, с. 95).

“Великдень—це чудовий час подумати про Ісуса і згадати Його Воскресіння”,—сказала сестра Рохас. Вона показала зображення Ісуса. “Завдяки Йому люди, які померли, знову зможуть жити”.

Алонсо підвів погляд, коли вчителька Початкового товариства промовила ці слова. *Чи означає це, що я знову побачу своїх батьків?* Алонсо задумався.

Мама померла багато років тому. Алонсо майже не пам'ятав її, однак він любив дивитися на її фото. А потім і тато помер.

Тепер Алонсо жив з Абуелою, його бабусею. Вона розповідала йому про свою церкву, Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Наступного року його будуть христити і конфірмувати, коли він підросте.

Потім сестра Рохас показала зображення білої будівлі. “Ще одним дивовижним даром від Ісуса є храми. Це один з храмів, побудованих тут, у Чилі”.

Алонсо подивився на золоту статую на верхівці будівлі. Вона була гарною! Він думав про те, що ж відбувається в середині.

“Чи зможу я знову
бути з мамою і
татом?”

ІЛЮСТРАЦІЯ МАРКА ДЖЕРМАНА

“Храми є місцем, де сім'ї запечатуються разом навіки,— сказала сестра Рохас.— Це храм у Сантьяго, де я запечаталася зі своїми батьками після того, як приєдналася до Церкви. Оскільки ми запечатані, я можу бути з ними навіть після цього життя”.

Алонсо, почувши це, відчув хвилювання. “А чи можу я запечататися зі своїми батьками?—запитав він.— Хоча вони вже й померли?”

Сестра Рохас кивнула. “Так! Це одна з причин того, чому храми такі важливі. Вони благословляють всіх членів нашої сім'ї, навіть тих, хто вже помер”.

До кінця дня Алонсо думав про храми. Він попросив Абуелу розповісти більше. Вона розповіла про білий одяг, який носять люди всередині храму, і про красиві картини на стінах.

“Але найкраще там, де ти зможеш запечататися зі своїми батьками,—сказала Абуела.— Ми попросимо двох людей з приходу представляти їх під час запечатування”.

“Ми можемо піти вже завтра?— запитав Алонсо.— Я хочу бути з мамою і татом вічно!”

Абуела усміхнулася. “Я рада, що ти хочеш цього,— сказала вона.— Однак найближчий храм у Консепсьйоні. У нас немає достатньо грошей, щоб купити квитки на автобус”.

“Я допоможу назбирати грошей на подорож!”— сказав Алонсо.

З того часу, коли Алонсо знаходив монетку на вулиці або мав можливість заробити гроші, він сплачував десятину, а потім складав решту до свого храмового фонду.

Після кількох місяців заощаджень Алонсо з Абуелою нарешті мали достатньо грошей, щоб поїхати до храму. Вони попросили брата і сестру Сільва поїхати з ними. У день подорожі вони довго їхали на автобусі, щоб дістатися до міста Консепсьйон. Сонце майже сідало, коли Алонсо побачив здалеку щось золотаве.

“Я бачу ангела Моронія!”— сказав Алонсо, вказуючи на статую на верхівці блакитного храмового куполу.

Вони переночували в квартирі біля храму. Вранці Алонсо вперше увійшов до храму. Він побачив усередині велике зображення Ісуса. Його і Абуелу одягнули в біле. Він відчував радість і спокій.

Коли настав час запечатування, Алонсо увійшов у прекрасну кімнату з дзеркалами на стінах. Храмовий працівник показав Алонсо, Абуелі та подружжю Сільва, як стати на коліна навколо спеціального столика, який називається олтарем. Він був покритий м'якою тканиною.

Брат і сестра Сільва були замість мами і тата Алонсо. Абуела представляла його сестру, яка померла до народження Алонсо.

Закривши очі, Алонсо уявив свою сім'ю разом.

Я не можу дочекатися, коли знову їх побачу,— подумав Алонсо. Я такий вдячний, що сім'ї можуть бути разом навічно! ●

